

РЕШЕНИЕ

№ 765

гр. София, 02.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав,
в публично заседание на 16.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **5802** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба, подадена от Г. К. Н., ЕГН [ЕГН], чрез адв. В. М., против Заповед № 33843з-371/30.05.2023 г. на началника на 09-то Районно управление – СДВР, с която е отказано на оспорвания завещането на отчет и контрол в 09-РУ на СДВР и издаване на разрешение за носене съхранение и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие - пистолет марка „Х. и К.“, модел SFP9, кал. 9x19 с № 218-002496 /с цел самоотбрана/.

Релевира се, че отказът е незаконосъобразен – постановен в нарушение на изискванията за форма, в нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалния закон и неговата цел. Твърди се, че при постановяване на акта административният орган не е взел предвид представите документи предвидени в чл. 76 от ЗОБВВПИ, от които е видно, че не са налице отрицателните предпоставки за постановяване на отказ. Според жалбоподателя в заповедта липсва каквото и да е посочване на причината за отпадане на основанието за издаване на разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие. Претендира се отмяна на акта и присъждане на разноски по делото.

В съдебно заседание оспорващият, чрез адв. М., поддържа жабата и моли съда да я уважи. Подробни съображения развива в писмени бележки. Претендира разноски, съгласно списък.

Ответникът - началник на 09-то Районно управление - СДВР, в съдебно заседание,

чрез юрк. И., оспорва жалбата и моли съда да я остави без уважение. Твърди, че от събраните доказателства не се установила основателна причина, съгласно която по закон да му бъде издадено разрешение за огнестрелно оръжие. Подробни съображения са развити и в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд – София град, Трето отделение, 44 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 06.04.2023 г. е подадено Заявление вх. № 426600-0863/06.04.2023 г. по описа на 09 РУ- СДВР, в което Г. Н. заявява, че желае да бъде заведен на отчет и да му бъде издадено разрешение за носене, съхранение и употреба на огнестрелно оръжие - пистолет марка „Х. и К.“, модел SFP9, кал. 9x19 с № 218-002496. В заявлението /л. 17/ е посочено, че оръжието е необходимо за: „самоотбрана на мен и моето семейство, както и за опазване на личното движимо и недвижимо имущество от престъпни посегателства“.

По делото е представено удостоверение от Н. № SIP-04168/10.04.2023 г. /л. 18/, от което се установява, че към 10.04.2023 г. срещу Г. Н. няма данни за обвинения по неприключени наказателни производства. Представена е електронна справка за съдимост на заявителя, от която е видно, че същият не осъждан, както и Удостоверение от 02.03.2023 г., издадено от стрелбищен комплекс „Фортуна 13-С“ ЕООД на основание чл. 87, ал.1, т. 3 от ЗОБВВПИ, Удостоверение за годност на оръжие от 02.03.2023 г., медицинско удостоверение № 3046/09.03.2023 г. /л. 20 гръб/.

На 11.04.2023 г. от инсп. П. И. в ПИ в група КОС“ към сектор „ОП“ при 09-РУ – СДВР е депозирана докладна записка № 3384р-16983/11.04.2023 г. /л. 21/. В същата изрично са отбелязани резултатите от извършена проверка в информационните масиви на „ЦИС“ „Полиция“ КОС за Г. Н.. Отбелязано е, че изложените в преписката основания за издаване на разрешение за притежаваното от Н. К., респ. завеждането му на отчет и контрол в 09 – РУ – СДВР не оправдават нуждата от съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие за самоотбрана – липсват данни за съществуваща реална заплаха за живота, здравето и имуществото на лицето - конкретни факти и обстоятелства , които да обосноват несъмнено извод, че неговите или на членове на семейството му, живот, здраве и имущество са персонално застрашени по начин, който изисква тяхната охрана и отбрана посредством огнестрелно оръжие и необходимите за ползването му боеприпаси, към момента на депозиране на заявлението. Посочено е също така, че в тежест на Н. е да обоснове – заяви и подкрепи с убедителни доказателства необходимостта от съхранение, носене и употреба на К.. Предложено е преписка УРИ 426600-0863/06.04.2023 г. по описа на 09-РУ – СДВР да бъде докладвана на началника на 09 РУ – СДВР за сведение и вземане на отношение на основание чл. 83, ал. 5 вр. чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ.

С писмо № 3384р-16983/11.04.2023 г. /л. 22/ на началника на 09-РУ СДВР Н. е уведомен, че спрямо него започва процедура по смисъла на чл. 155 вр. чл. 58, ал.1, т. 10 ЗОБВВПИ, като на основание чл. 34, ал. 3 АПК, ме у е предоставена възможност в 7-дневен срок да депозира възражения, обяснения и/или доказателства.

На 19.04.2023 г. от инсп. Д. е депозирана до началника на 09-РУ на СДВР докладна записка рег. № 3384р-16571/19.04.2023 г. /л. 20/, в която е предложено да не бъде уважено искането на Г. Н. за продължаване на срока на разрешителното за носене и

съхранение на К. и завеждане на отчет.

На 12.05.2023 г. от Н. е депозирано възражение /л. 145 и сл. /, в което същият сочи, че необходимостта от издаване на исканото разрешение е с цел самоотбрана по смисъла на т. 1 на чл. 6, ал. 3 от ЗОБВВПИ от визираните в т. 10, ал. 1 на чл. 58 от с.з. Необходимостта от носене на оръжие е обоснована във връзка с дейността на заявителя като собственик на търговски дружества, притежавани имоти, скъпоценни камъни и диаманти, които обработва и търгува. В т. 3 от възражението си Н. отбелязва, че ежесечно тегли големи суми пари в брой и обикаля арендаторите, които са в различни населени места, за да плаща аренда, както и да внася пари в банките. В подкрепа на своите твърдения към възражението си Н. прилага актуално състояние на „Аграр -90“ ЕООД и „ТНМ ПРО“ ЕООД, счетоводен баланс, ОПР към 31.12.2022 г. и справка за дейността на „Аграр-90“ ЕООД от Министерство на земеделието, удостоверение за регистрация № 6628, издадено на основание чл. 13, ал. 1 от Валутния закон касаещо „ТНМ ПРО“ ЕООД / л. 153/, фактури /л. 154-160/.

На 30.05.2023 г. е изготвено становище от инсп. И. с № 3384р-24038/30.05.2023 г. / л. 26-27/, в което са обсъдени възраженията на заявителя, но е прието, че не са настъпили изменения по отношение на процедурата по отказ от завеждане на отчет в 09-РУ – СДВР, респ. издаване/актуализиране срока на разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие /с цел самоотбрана/. Посочено е, че заявеното от Н., че е „едноличен собственик на ТХМ ПРО ЕООД ... В ежедневието ми се налага да освобождавам от митницата пратки със скъпоценни камъни на голяма стойност, както и във връзка с предлагането им на търговци в цялата страна и в страни от ЕС, както и на трети страни, пренасям със себе си скъпоценните камъни, както и големи суми пари в брой и допълва ...ежесечно тегля големи суми пари в брой и обикалям арендаторите, които са в различни населени места, за да им плащам аренда“, не обосновават нуждата от огнестрелно оръжие.

На 30.05.2023 г. е издадена, на основание чл. 58, ал.1, т.10 във вр. чл. 155, ал. 1 от ЗОБВВПИ, оспорваната в настоящото производство Заповед № 33843з-371/30.05.2023 г. на началника на 09-то Районно управление – СДВР, с която на Г. Н. е отказано завеждането на отчет и контрол в 09-РУ на СДВР и издаване на разрешение за носене съхранение и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие - пистолет марка „Х. и К.“, модел SFP9, кал. 9x19 с № 218-002496 /с цел самоотбрана/. Отказът е постановен от началника на Девето районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи /09 РУ- СДВР/, на основание чл. 83, ал. 5 ЗОБВВПИ.

По делото е приета административната преписка. Приобщени са и допълнително ангажираните от жалбоподателя писмени доказателства /л. 87-125/- справка за дейността на „Аграр – 90“ ЕООД, ведно със документи свързани с дейността на дружеството /ОПР, счетоводен баланс, анкетна карта за регистрация на земеделски стопанин, справки относно местонахожданието на имотите на дружеството, както и доказателства във връзка с дейността на Т. ПРО ЕООД / декларация за парични средства, инвойс фактури, удостоверение № 6628, издадено от Министерство на икономиката/, както и представените документи от ГД „Национална полиция“ /л. 138, 139/.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган съгласно чл. 83, ал. 5 от ЗОБВВПИ, в кръга на неговите правомощия /чл.155, ал.1 ЗОБВВПИ/.

При издаването му е спазена предвидената в закона форма, съобразно изискванията на

чл. 59, ал. 2 от АПК. В мотивите на акта се съдържат фактическите и правни основания за постановяването му, а в разпоредителната част волеизявлението на органа. Мотиви относно постановления отказ се съдържат и в депозираната от ответника докладна записка № 3384р-16983/11.04.2023 г. /л. 21/ и становище относно извършена проверка по преписка с № 426600-1446/12.05.2023 г. с рег. № 3384р-24038/30.05.2023 г. / л. 26-27/.

Настоящият съдебен състав намира, че в хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, представляващи основание за отмяната му. З. е уведомен за началото на производството по постановяване на отказ от издаване на разрешение на носене, съхранение и употреба на огнестрелно оръжие. Предоставена му е възможност за подаване на възражение и доказателства, от която лицето се е възползвало, като е депозирало такова на 12.05.2023 г.

Въз основа на изложеното не се налице отменителни основания по чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3 от АПК, противно на твърденията на жалбоподателя

Оспорената заповед е издадена и при правилно приложение на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

Съгласно чл. 87, ал.1 ЗОБВВПИ в едномесечен срок преди изтичането на срока по чл. 84, ал. 2 лицето, получило разрешение за съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях или разрешение по чл. 81а, подава писмено или по електронен път заявление по образец за подновяване на разрешението до директора на ГДНП на МВР или до съответния началник на РУ на МВР, придружено от: 1. документите по чл. 79, 80, чл. 81, ал. 1, т. 4 и ал. 2, 3, 5 и 6 или чл. 81а, и 2. удостоверение за годност за употреба на огнестрелното оръжие; 3. документ от стрелбищен комплекс за проведени минимум веднъж за срока на действащото разрешително учебни стрелби по програма, включваща не по-малко от 50 броя боеприпаси за всяко от огнестрелните оръжия по чл. 6, ал. 3, т. 1, вписани в разрешителното. В ал. 2 е визирано, че за получаване на удостоверението по ал. 1, т. 2 лицето, получило разрешение за съхранение и/или носене и употреба или разрешение по чл. 81а, предоставя притежаваното от него оръжие на лицата по чл. 133 за извършване на технически преглед. Според ал.3 на чл.87 от с.з. разрешението по ал. 1 се издава по реда на чл. 83.

Съгласно чл. 155, ал. 1 от ЗОБВВПИ при настъпване на някое от обстоятелствата по чл. 58, ал. 1, т. 2 - 8 или при отпадане на основателната причина по чл. 58, ал. 1, т. 10 издаденото разрешение се отнема с решение на органа, издал разрешението.

В настоящия случай, за да обоснове отказа си, административният орган се е позовал на разпоредбата на чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ.

В случая безспорно жалбоподателя е подал в срок заявление по образец за подновяване на разрешението. Няма спор и относно това, че същият е приложил изискуемите от закона документи.

Неоснователен е доводът на жалбоподателя, че органът е смесил двете хипотези, а именно процедурата по чл. 87 от ЗОБВВПИ, свързана с подновяване на разрешителното и тази чл. 83 от закона за получаване на разрешение за придобиване на огнестрелни оръжия и боеприпаси, доколкото законодателят изрично препраща при подновяване на разрешителното към изискванията за първоначално придобиване /чл. 87, ал.3/.

Разрешението за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие по

своята правна същност е облагодетелстващ административен акт, който органът издава при наличие на установените в закона предпоставки. В чл. 58, ал. 1 ЗОБВВПИ законодателят е регламентирал материалноправните изисквания, при наличието на които органът по чл. 83, ал. 5 ЗОБВВПИ е длъжен да откаже издаване на разрешение за придобиване на огнестрелно оръжие. Изискванията са два вида - свързани с личността на заявителя (т. 1 - 9 на чл. 58, ал. 1) и свързани с целта, за която се иска разрешението (т. 10).

Релевантната в случая правна норма - чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ, сочи, че разрешения за придобиване и/или съхранение на взривни вещества и пиротехнически изделия, разрешения за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице: което няма основателна причина - самоотбрана, ловни цели, спортни цели, учебни цели, културни цели, колекциониране и оръжейна сбирка, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение. По аргумент на противното, абсолютна предпоставка за издаване на разрешението за придобиване, съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие е наличието на основателна причина. Законодателят е посочил различни допустими причини, които могат да обосноват необходимостта от издаване на исканото разрешение.

В тежест на инициралото производството лице е да докаже нуждата от извършване на съответната дейност по ЗОБВВПИ. Тъй като дейностите, свързани с огнестрелно оръжие са такива с висока степен на обществена опасност, законодателят освен, че е разграничил целите на служебни и граждански - чл. 6, ал. 1, 2 и 3 ЗОБВВПИ, е определил и видовете граждански цели - чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ. Снабдяването с огнестрелно оръжие в хипотезата на чл. 6, ал. 3 от ЗОБВВПИ /самоотбрана/, както приема в практиката си ВАС, е крайна мярка за опазване на обществено значими блага, поради което в законодателството е установен разрешителен режим, при който за всеки конкретен случай следва да бъде доказана по несъмнен начин нуждата от използването на тази мярка. Доказването на необходимостта от притежаването, носенето и съхранението на огнестрелно оръжие за някоя от изрично изброените в закона цели е задължителен елемент от фактическия състав по разрешаване на дейност по ЗОБВВПИ.

Преценката за наличието на "основателна причина", респ. отпадането ѝ, се прави за всеки конкретен случай, като органът преценява наличието на необходимост от притежаването на оръжие за самоотбрана на основата на твърденията на молителя, вземайки предвид и събраните в хода на преписката данни за личността и начина му на живот.

При така установените законови предпоставки, релевантна е преценката за наличие или липса на обстоятелства, установяващи необходимостта от боравене с огнестрелно оръжие.

Единственият спорен по делото въпрос е именно наличието на основателна причина за „самоотбрана“ на лицето, подкрепени от надлежни доказателства, които да правят причината основателна.

Непосочването от жалбоподателя на релевантни факти и обстоятелства, които органът да провери с оглед извършване на преценка за необходимостта от самоотбрана, фактически ограничава органа да анализира това, което е посочено в заявлението и възражението му. По аргумент от разпоредбата на чл. 83, ал. 3 от ЗОБВВПИ административният орган е длъжен да дава указания само за отстраняване на

нередовности по заявлението, но не е длъжен да събира служебно доказателства за неговата основателност. В тази връзка е спазена процедурата от административния орган, като Н. надлежно е бил уведомен за започналото производство по постановяване на отказ, както и възможността да ангажира доказателства и да изтъкне основателна причина, която по несъмнен начин да обосновава издаването на разрешение за придобиване на огнестрелно оръжие. От лицето е депозирано възражение и доказателства към него, които обаче са приети от административния орган, че не оправдават нуждата от огнестрелно оръжие.

Фактът, че заявителят е управител на фирма, чиято дейност е свързана с търговия с диаманти, работа с арендатори, пренасяне на значителни суми пари и контактуването с различни субекти, не би могъл да се приравни и приеме за причина, която по несъмнен и безспорен начин обуславя необходимостта от разрешението. Наличието на големи обороти генерирани от търговската дейност на дружествата, чийто управител е заявителя, само по себе си не е основание да се приеме, че животът и здравето му са застрашени. В действителност трудовата заетост на касатора като управител на фирма, би могла да наложи ползването на огнестрелно оръжие, но посочените мотиви в тази насока не могат да се приравнят към гражданските цели посочени в чл. 6, ал. 3 ЗОБВВПИ, на които се основава искането на жалбоподателя. Въпросните служебни цели – охрана на паричните средства обективно биха могли да бъдат постигнати и посредством реда и условията, регламентирани в Закона за частната охранителна дейност. Релевантно в случая е липсата на твърдения, респ. представени доказателства за конкретни посегателства против личността или имуществото на заявителя или неговото семейство при подаване на процесното заявление, за да се направи извод за необходимост от притежаване на огнестрелно оръжие. Предотвратяването на потенциални посегателства върху имуществото на жалбоподателя не може да мотивира издаване на разрешение, тъй като заплахата от действия с такъв характер съществува хипотетично за всеки гражданин. Съответно разширяването на тълкуването на необходимостта, като предотвратяване на бъдещи вероятни, но несигурни събития, би довело до въвеждането на опасна практика за необосновано въоръжаване на населението и в частност на всички занимаващи се с подобна дейност като жалбоподателя, каквато не е целта на закона.

Фактът, че на лицето е издадено предходно разрешение за носене и съхраняване на огнестрелно оръжие е без правно значение за законосъобразността на оспорения акт. При всяко сезиране на органа с искане за продължаване на срока на разрешението той е длъжен да извърши проверка за липса на отрицателните и за наличие на положителните предпоставки, определени в закона. Противното би значело разрешението да не е със срок. За административния орган не съществува законово задължение, при веднъж издадено разрешение задължително да продължава срока му на действие.

Предвид изложеното взети поотделно и съвкупност, основанията изложени от Н. не водят до извод за наличие на обстоятелства, обосноваващи потенциална опасност за живота и здравето му към датата на подаване на заявлението, които органа не е проверил и не е ценил.

В заключение следва да се подчертае, че осъществяването на правнорегламентираната дейност по ЗОБВВПИ, с оглед високата степен на риск за обществения ред и сигурност, не може да бъде самоцелно, а обосновано от сериозни и уважителни причини, каквито не съставляват предполагаема опасност от нападение. Релевираните доводи за потенциална опасност не могат да докажат по несъмнен начин необходимост от извършване на правно регламентираната дейност, доколкото такава опасност съществува за всеки член на обществото, независимо от неговото занятие и местоживееене. Действително, не е необходимо да е доказана осъществена конкретна опасност по отношение на лицето, но все пак трябва да има доказателства за наличието на сериозна такава. Доказателства в този смисъл не са ангажирани от жалбоподателя.

Следва да се отбележи, че законодателят е установил разлика между носенето на оръжие за самоотбрана и с цел охрана като трудова дейност. За служебни цели се използва огнестрелно оръжие, предоставено на юридически лица и на търговци по смисъла на Търговския закон (ТЗ) за охрана на собствеността, защита на живота и здравето на личността, както и за други разрешени дейности. Следователно в тази хипотеза, решението не се издава поради наличие на опасност с източник битието на заявителя, а за нуждите на изпълняваното от него занятие. В този ред на изложение, доводът на жалбоподателя, че необходимостта от издаване на разрешение за придобиване на огнестрелно оръжие е свързана с дейностите, които осъществява, не обосновават автоматично нуждата от притежаването на огнестрелно оръжие. Последното може да е основание за получаване на искането разрешение от юридическото лице, свързано с дейността на търговското дружество, т.е. да инициира процедура за издаване на разрешение за служебни цели, а не е основание за издаване на разрешение за граждански цели в качеството му на физическо лице, както е отразено в заявлението.

Така мотивиран, настоящият съдебен състав намира оспорването за неоснователно, а оспореният административен акт за законосъобразен, поради което жалбата следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., определен на основание чл. 143, ал. 3 АПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София- град, Трето отделение, 44-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. К. Н., ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. В. М., против Заповед № 33843з-371/30.05.2023 г. на началника на 09-то Районно управление – СДВР, с която му е отказано завеждането на отчет и контрол в 09-РУ на СДВР и издаване на разрешение за носене съхранение и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие - пистолет марка „Х. и К.“, модел SFP9, кал. 9x19 с № 218-002496 /с цел самоотбрана/.

ОСЪЖДА Г. К. Н., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи направените по делото разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14- дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: